

ninger om Invalidere indkom, blev der kun kasseret 15—20 pCt. Tallet paa kasserede Ansøgninger voksede meget hurtigt, naaede op paa 25 pCt. og er i det sidste Aar steget til 40 pCt. Altsaa, 40 pCt. af de Ansøgere, som sidste Aar har søgt om at faa Invalidere, har faaet deres Andragende afslaaet. De vil forstaa, at der ude i Befolkningen hersker den største Misforstaaelse af, hvad Invalidere rent faktisk er.

Dernæst omtalte den socialdemokratiske Ordfører § 3. Det ærede Medlem sagde, at det konservative Folkepartis Ordfører ved første Behandling var kommet med en svag Antydning af en Ændring i § 3, og han kom senere ind paa, at Sundhedsministeren mente, at denne Ændring egnede sig ikke til Debat i en større Forsamling. Jo, den egner sig i allerhøjeste Grad til Debat i en større Forsamling. Det var ikke nogen svag Antydning, jeg gjorde mig til Talsmand for i mit Foredrag. Jeg skal citere det — det staar Spalte 2835 —: „Her finder vi, at det, at Alderen slet ingen Rolle spiller for Invalidere ved Bedømmelsen af Invaliditeten, i allerhøjeste Grad har skadet Loven ude i Landet.“ Det er ikke at tage paa Loven med valne Fingre, det er at tage paa den med haard Haand overfor et af de Punkter, hvor den i allerhøjeste Grad har været med til at skabe Misnøje. § 3 var i det oprindelige, af Indenrigsminister Berg forelagte Lovforslag ganske kort. Der stod blot, at ved Invaliditet forstaaes i denne Lov en Nedsættelse af Arbejdsevnen til en Trediedel eller derunder hos en fuldt arbejdsdygtig Person. Her var Spillerummet det videst mulige. Ved Behandlingen af Lovforslaget i 1920—21 naaede vi at komme det første Skub frem paa den Vej at faa begrænset Vilkaarligheden saa meget som muligt, og da vi nu har set, at Vilkaarligheden, til Trods for, at vi fik begrænset den noget, stadig er stigende, har vi ment, det var absolut nødvendigt at optage Alderen som et Led i Betingelserne for Invalidere.

Et af de vigtigste Punkter i det ærede socialdemokratiske Medlems Tale her var en Gennemgang af den Beretning, som fra Invalidere er kommet til Udvalget. Hele denne Beretning vidner om, hvorledes Loven paa dette Felt har virket fuldstændig ødelæggende, hvorledes den 58-aarige har faaet en Rente, der ikke kommer til at svare til, hvad vi oprindeligt har villet med denne Lov, men hvad Administrationen er ganske uden Skyld i. Vi maa overfor hele denne Skrivelse, som er i højeste Grad oplysende og bestyrkende for, at den Lov, som vi kan gennemføre, kan faa Be-

tydning, sige, at naar Invalidforsikringsretten pag. 2 nederst taler om, at der skal sondres mellem den 54-aariges og den 57-aariges normale Arbejdsevne, er det i Erklæringer af saa alvorlig Art ikke rigtigt, at disse to Tal er nævnt Side om Side. Det er vor Mening, at Alderen skal spille en Rolle ved Bedømmelsen af Invalidforsikringen, men mellem to hinanden saa nærliggende Tal som 54 og 57 Aar kan man ikke i sin vildeste Fantasi regne med, at nogen som helst Invalidforsikringsret, den være nok saa villig til at rette sig efter Lovens Ordlyd, kan sondre imellem.

Ved Lovforslagets første Behandling var der naturligvis Tale om Vanskelighederne ved denne Lov, og fra den konservative Ordførers Side blev det sagt, at en af Vanskelighederne var, om Renten overhovedet kunde nedsættes for de nuværende Invalidere. Overfor denne Indvending svarede den højtærede Sundhedsminister, at den skulde han ikke komme ind paa, da han ansaa den for urimelig. Ja, men det har netop været denne Urimelighed, der ved selve Lovens Behandling i Udvalget er kommet til at spille den allerstørste Rolle. Det har været den, der har været afgørende og vil faa afgørende Betydning for hele Lovforslaget. Thi det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, det radikale Venstre og de Konservative erkender jo alle, at denne Lov er den mest uheldige af de sociale Love, er den, der har gjort uhyre Skade i Kampen for Fremme af den sociale Lovgivning. Derfor maatte hele Udvalget se bort fra blot at kalde hele dette Spørgsmaal urimeligt. Vi kunde ikke henvende os til Højesteret, den vilde ikke svare. Vi henvendte os til det juridiske Fakultet, men det vilde heller ikke svare, men jeg gør opmærksom paa, at alle offentlige Erklæringer fra juridiske Professorer gaar ind for Lovforslagets Berettigelse ud fra et rent formelt juridisk Synspunkt. Enhver, der har povet at udtale sig om Lovforslaget, har erkendt dets Lovmæssighed i juridisk Forstand, og til den Fortolkning har ogsaa Justitsministeren knyttet sit Navn. Naar det juridiske Fakultet ikke har svaret, men derimod en Række juridiske Professorer har taget Stilling til Lovforslaget og alle paa et positivt Grundlag, saa forekommer det mig, at de juridiske Professorer, der har Forsikring som Speciale, uopfordret eller opfordret, burde have givet deres Erklæring i denne Sag. En Tavshed fra disse juridiske Professorers Side kan kun opfattes som en Tilslutning eller i alt Fald som Udtryk for en Vaklen i deres Opfattelse af dette meget